

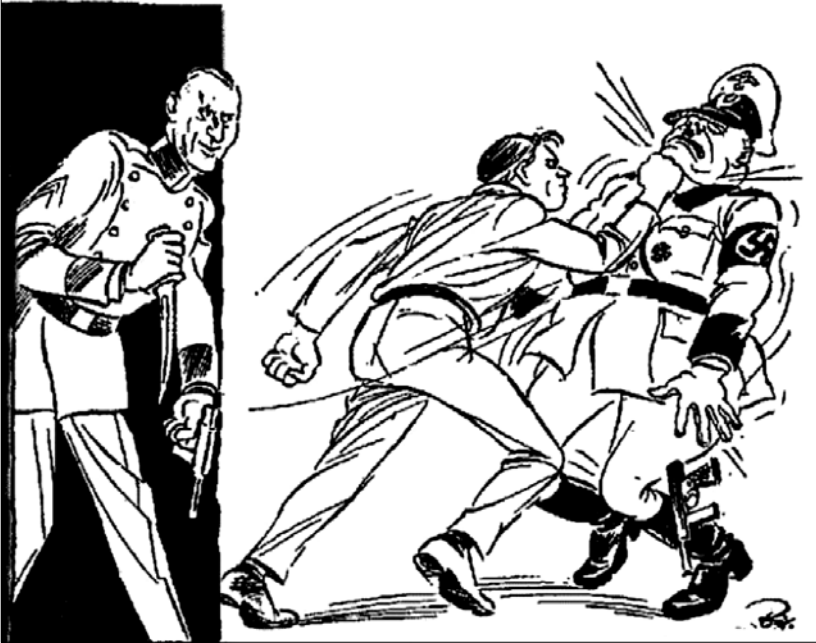
DEN SKÆVE VÅBENFORDELING

Som det er fremgået tidligere her i min beretning, havde vi og de andre aktive modstandsorganisationer en konstant mangel på våben og sprængstof. Det var led i en helt bevidst linje fra Hærens og visse politikeres side. »Grundtvigsplanen« kaldes den plan, som blev udarbejdet i Stockholm i 1942.

Planen gik ud på, at danske firmaer skulle indbetale et beløb, som blev overført til England, og den skulle så finansiere flynedkastninger af våben, sprængstof og faldskærmsfolk over Danmark. Opgaven for dem var at styre modstandsbevægelsen politisk og militært. Pengene blev administreret af SOE (Special Operations Executive), og herfra blev nedkastningerne over Danmark styret.

Efter krigen betalte den danske stat 6 millioner kr. til England til at dække udgifterne ved nedkastningerne. Men disse nedkastninger nåede kun i meget begrænset omfang til Bopa og Holger Danske. Det blev forklaret med, at København var afsides beliggende i forhold til nedkastningsområderne. Det er ikke troværdigt. Det var nemlig karakteristisk for alle de besatte lande – på nær Titos Jugoslavien – at det nedkastede materiel ikke blev fordelt til de mest aktive og effektive organisationer. Man frygtede simpelthen, at når freden kom, ville det kunne forrykke samfundets magtstruktur.

Sagt med andre ord frygtede de, at vi med våben ville tage magten. Man frygtede, at kommunisterne på denne måde ville se deres snit til at komme til fadet. England var ikke interesseret i, at freden skulle ændre noget væsentligt, man ønskede at videreføre sin traditionelle kolonipolitik.

Samtidigt med at englænderne effektivt bekæmpede tyskerne og samarbejdede med de effektive modstandsorganisationer, skulle de hele tiden have et længere perspektiv for øje, bevarelsen af de traditionelle magtstrukturer. Overklassens danske repræsentanter, firmaerne, spyttede i bøssen, og derfor har de givetvis også haft indflydelse på fordelingen af »godterne«.

I juni og september 1944 blev der udbetalt henholdsvis 10 og 20 millioner kr. via Socialministeriet, og pengene blev øremærket »til modstandskampen«. De penge blev sendt illegalt til Arbejdsgivernes Hjælpefond, der blev stiftet den 17. februar 1943. Pengene blev administreret af landets hovedbanker. Ingen ved i dag, hvordan disse penge er brugt.

Der har altså været penge og våben nok, men i denne periode købte Bopa sprængstof af tyskerne, og vi hutlede og sultede os faktisk gennem tilværelsen. En Bopa-sabotør, Frank, der var flygtet fra Falster til København, fortæller, at han havde fået illegalt logi hos en familie, men hans »nassen« blev så belastende, at han måtte tage arbejde som bagerikarl.

Frank beretter, at hans »legale« arbejde forhindrede ham i at deltage i flere sabotager.

Ofrene

Her er nogle af ofrene for den skæve våbenfordeling:

1. Victor Larsen, dræbt under afvæbningsaktion.
2. Martin Andersen, dræbt under afvæbningsaktion.
3. Gunnar Dahl, dræbt under afvæbningsaktion.
4. Bjarne Louis Hansen, dræbt under afvæbningsaktion.
5. Preben Gylche, dræbt under afvæbningsaktion.
6. Børge Heltby, dræbt under afvæbningsaktion.
7. Ebbe Rørdam, dræbt ved aktion mod ammunitionstog.
8. Kaj Jensen, dræbt ved aktion mod ammunitionstog.
9. Verner E. Sørensen, dræbt ved aktion mod ammunitionstog.
10. Svend Jørgensen (Klam-Terkel).
11. Knud Skou, likvideret af modstandsbevægelsen, Hjalff sagen.
12. Erik Crone såres af modstandsbevægelsen, Hjalff-sagen.
- 13.-16.: To modstandsfolk og to redningsfolk dræbes ved en eksplosionsulykke forårsaget af, at man forsøgte at fremstille sprængstof på køkkenbordet.

Såret og skadet fysisk og psykisk:

17. Ole Ewe, alvorligt såret i ildkamp (afvæbning).
18. Aage Staffe, Bopa Gun sprænger i hånden under ildkamp.
19. Ejiliff, en af aktørerne ved Knud Skous likvidering, han tilgav aldrig sig selv, at han havde dræbt en kammerat og fik et liv i Helvede.
20. De nedkastede våben blev lagt på lager, til bedre tider (Der blev foretaget 677 nedkastninger, i alt 6200 containere).
18 firemotorers fly gik tabt og 69 flyvere omkom. Forgæves?

Til de her anførte tab for Københavns vedkommende skal lægges et mig ubekendt antal Holger Danske-folk og tabene i det øvrige land. Når antallet af sabotageaktioner i provinsen sammenlignes med Københavns, må man formode, at samarbejdspolitikernes og deres med-sammensvornes skyld i indirekte mord og påførte lidelser ved deres forbryderiske medvirken til den skæve våbenfordeling er større, end de her nævnte 19 danske modstandsfolk.

Yderligere vil det være rimeligt, indtil andet er bevist, at give Buhl og hans samarbejdspartnere medansvar for de civile ofre ved Shell-husets bombardement.

Hvad de mange penge gik til, kan man kun gisne om. Et kvalificeret gæt er, at de først og fremmest er gået til udrustningen af Den danske Brigade i Sverige. Det ligger i hvert fald fast, at Arbejdsgivernes Hjælpefond med de anløbne politikere og administratorer ikke øste penge i smedrengenes lommer.

BRANDTS JAMMERSMINDE

Omkring jul 1944 tog Brandt til Sverige og opsøgte forskellige indflydelsesrige personer, bl.a. Ebbe Munck, og klagede vor nød i form af en ansøgning. Brevet kalder jeg »Brandts Jammersminde«. Her er et udpluk fra brevet:

»I det sidste halve år har vi ikke set engelsk sprængstof. Vi bruger udelukkende tyske fænghætter, der passer dårligt med de engelske blyanter. Cordtex: På Standard Electric forsagede 50 kg Trotyl, fordi vi ikke havde Cordtex. Ammunition: Vi kan ikke fylde vore pistols magasiner op, vi mangler 7,65 mm ammunition os«.

Brandt efterlyser flammekastere, morterer og bazookaer. Men forgæves. Sammenlign datoerne for vore tab – det er jo uhyrligt. Vi var »krigere« i krig uden våben og skud i bøssen – det er sagen i en nøddeskal.

Under ildkampen ved maskinfabrikken Dan oplevede Kaj, at en falden Hipomand lå og vred sig med en svensk Husquarna maskinpistol ved sin side. Kajs gruppe var blevet fortørnet, fordi de vidste, at der blev smidt masser af våben og sprængstof ned. Brandt var langt fra den eneste, der påpegede, at der var kræfter, som bevidst gemte våben og ammunition til »bedre« tider.

To danske officerer, som var tilknyttet transporten af våben fra Sverige, opponerede forgæves og forsøgte på egen hånd at bringe våben til de kæmpende grupper. Knud Skou og Erik Crone var to hædersmænd, som begge af ledende danske officerer, Hjalff og Schjødt-Eriksen, blev betegnet som stikkere og på ordre fra disse skudt af modstandsbevægelsen.

Skou blev dræbt på stedet, Crone undslap, men blev på grund af stikkeri og sine sår kort tid efter et let bytte for Gestapo. Deres banemænd levede som levende døde – måske den mest grusomme måde at skulle leve et liv på i selvbebrejdelser og med en evindelig dårlig samvittighed.

I april 1945 fik chefen for de engelske faldskærmsfolk, Ole Lipmann, foretræde for statsminister Buhl, og i skarpe vendinger afleverede han Englands misbilligelse af den skæve våbenfordeling. Lipmann gjorde Buhl ansvarlig og krævede, at han gjorde noget. I krigens sidste dage fik Bopa for første gang våben udefra. Dette viser også, at Buhl har haft indflydelse og har været den ledende figur i dette uhumske spil.

SABODEUR – ET STINKSTOF

typisk dansk krigsførelse

I slutningen af krigen anvendte Bopa et stinkstof, som fik det meget betegnende navn Sabodeur. Min fornemmelse dengang og i dag er, at krigen ikke måtte koste danskerne noget. Derfor skulle vi bruge stinkstoffet, og sprængstoffet skulle gemmes væk. Det blev det i officerernes militære ventegrupper, hvor det ville samle støv, og der var man sikker på, at det ikke ville blive brugt. Derved gik forsikringsselskaber og arbejdsgiverne fri, og man kunne uden omkostninger producere videre for Nazityskland. Derfor opfatter jeg i dag min reaktion dengang som et oprør mod autoriteterne, der sendte os ud med uskadelige duftstoffer uden nogen virkning, medens vi løb en unødigt risiko ved at sætte liv og lemmer på spil. Skulle vi aktionere, skulle der være resultater.

Den øverste Gestapochef i Danmark, Karl Heinz Hoffmann, der var medforfatter til den svenske bog »Okänd Armé«, skriver bl.a. (side 107 og 121):

»Danmarks landbrugsleverancer svarede til en måneds forbrug for en befolkning på 90 mill«. Og videre: »Men også denne (sabotagen, AaS) måtte holdes inden for visse grænser, som beroede på den danske balancepolitik. Som allerede nævnt leverede det danske landbrug lige til krigens slutning fødevarer til Det Tredje Rige. Denne var for Tyskland langt mere vigtig end de råvarer, som danskerne fik i stedet. Et forsøg på at afskære denne livsvigtige levering ville have haft katastrofale følger for Tyskland. Ejendommeligt nok gjordes intet forsøg i den retning«.

Godt nok skal man tage nazisterne med et gran salt, men bogen er interessant, da den kan give os et vink med en vognstang om, hvorfor Buhl og de andre frygtede modstandsbevægelsen.

EFTERLYST!

Oberst Svend Schjødt-Eriksen

(født 22. januar 1905)

formodes at være skyld i mord

Eftersøgte kan være meget farlig - da han muligvis har pådraget sig et psykisk chok

Sidst kendte opholdssted: Østerbrogades kaserne

Oplysninger om den efterlyste bedes rettet til politiet

Denne plakate, der blev lavet efter krigen, kostede dagbladet Land og Folk en bøde og redaktør Martin Nielsen en fængselsdom.

Af ukendte grunde er bogen ikke oversat til dansk og udgivet i Danmark.

Ud over en forvildet gruppe ungkommunister i Esbjerg, som bl.a. brændte fiskekasser af, har jeg ikke kendskab til, at man forsøgte at sabotere fødevarerleverancerne. Hvorfor ikke? Vidste eller ville man ikke vide af, at her var tyskernes ømmeste punkt? Var man bange for, at danskerens leverpostej skulle mangle i frokostpakken?

Ufrivilligt skulle vi holde beordret ferie uden feriepenge. Jeg har forsøgt at spore sammenhængen mellem sabotagestoppet og stoppet for henrettelser, og om der forelå en »gentlemanagreement« mellem tyskerne, samarbejdsfolkene og dele af modstandsbevægelsens ledelse. Trods de mange historikers ihærdige søgen igennem de mange år efter anseelige bidrag fra en betrængt statskasse er mystikken endnu ikke hævet. Utroligt!

Vi aktionerede med de forhåndenværende søm. I bogen Okänd Armé på side 114 opgiver Gestapocheffen Kopa-Bopas medlemstal til 125-175.

Selv regner vi i august 1943 med ca. 40 medlemmer, august 1944 med 60-80 og i januar 1945 med ca.100

Okänd Armé side 122:

»Sommeren 1944 bestod modstandsbevægelsen af 6.400 medlemmer, nogle måneder før krigen svulmede den op til 43.000, og efter kapitulationen kom yderligere 12.500 til, i alt 55.500«.

To faktorer lettede sabotørens dagligdag fra september 1944; den ene var Politiets deportation, og den anden var den forholdsvis brede støtte fra befolkningen.

»Det er kun i en spændt situation, den store masse kan rykkes ud af sin egocentriske ligegyldighed og inspireres til national modstand«.

SS Sturmbannführer Hoffmann.

Spørgsmålet er, om tyskeren igen har ret.

Hvor mange var vi under krigen?

Tallene er skønnede og mere end upålidelige. Det er min subjektive vurdering, og de må opfattes som særdeles positivt vurderet, måske i overkanten. Tallet for bladfolk og folk i de militære ventegrupper kan være væsentligt højere, næppe mindre, da det ikke er muligt at få blot nogenlunde pålidelige oplysninger. Måske skal tallet sættes til 10.000. Men der er uden al tvivl ofte tale om Tordenskjolds soldater, da bladfolk givetvis også har været medlemmer af militære ventegrupper. Kildeangivelserne er modstridende, men dette kan da antyde tendenser og ikke mindst gøre op med mine personlige – åbenbart for enøjede – vurderinger. Gennem årene har jeg været mere end ambivalent over for mine landsmænd også på dette område.

Karakteristisk for sabotører var, at de alle opfattede sig som den eneste ene, der kæmpede. Det skyldtes naturligvis den isolerede og afsondrede tilværelse, som vi førte. Eksempelvis var jeg ikke i biografen, ikke til bal og ikke til et eneste sportsarrangement i min illegale periode på halvandet år. Jeg forlod kun mit logi i embeds medfør.

800-1.000 sabotører på landsplan er et forsvindende lille tal, men spørgsmålet er, om der egentlig var brug for flere. Ikke med den eksisterende ledelse.

Det sandsynlige antal modstandsfolk, dec. 1944 – jan. 1945:

Danskere dømt ved danske domstole:	3.785
Danske flygtninge i Sverige:20.000 minus 6.000 jøder: modstandsfolk (?)	14.000
Danske fanger i tyske fængsler:	15.000
Danske søfolk i allieret tjeneste:	6.000
Folk i bladgrupper og militære ventegrupper:	5.000
Sabotører og folk i nedkastningsgrupper:	1.000
Transportfolk, efterretningsfolk og andre:	500
 Tilsammen:	 45.285

Dele af ledelsen forbød jo aktioner samt indførte og beordrede sabotagestop og hindrede mere eller mindre indirekte grupperne i at bruge af det oplagrede materiel, her benævnt som den skæve våbenfordeling. Perioderne med sabotagestop var farlige, under dem led vi de største tab.

FRYGTEN FOR MODSTANDSBEVÆGELSEN

I oktober 1943 skrev statsminister Buhl til sin svenske kollega, P. A. Hansson, og bad ganske enkelt Sverige om at være ham behjælpelig med oprettelsen af et dansk politikorps, som kunne beskytte ham mod de ubesindige, forvildede unge i modstandsbevægelsen. Han ønskede at sikre sig og sine venner magten, når tyskerne havde kapituleret. Korpset fik navnet »Den Danske Brigade«.

Buhls ønske om et specielt politikorps udtrykker samtidig hans vurdering af det danske politis loyalitet og gode samarbejde med samarbejdspolitikerne. Denne vurdering er måske den mest præcise angivelse af Politiets rolle og indsats – eller mangel på samme, mens der var krig. Hansson var den svenske statsminister, som i april 1940 gav tyske tropper transit og stillede flyvepladser til rådighed, så tyskerne uden større besvær kunne falde nordmændene i ryggen. For at fuldende billedet af Hansson, denne »hædersmand«, skal blot nævnes, at han i 1941 gav tyske divisioner fri gennemrejse til Finland, således at de kunne deltage i overfaldet på Sovjetunionen.

Buhl var klar over, at timeglasset var ved at rinde ud for ham og de andre samarbejdspolitikere. Chancerne for at overleve krigen og eventuelt klare sig igennem et retsopgør – eller de lange knives nat – var ikke store.

Buhl gik i tænkeboksen, og måske var det ikke for sent for ham at sætte vand over til endnu en rævekage. Buhl og de ledende politikere frygtede modstandsbevægelsen, og Brigaden skulle være deres redningsplanke. Derfor slog han fast, at Brigaden ikke måtte landsættes i Danmark, før han selv gav ordren.

Karl Heinz Hoffmann skriver bl.a. i bogen *Okänd Armé*:

»Men også det danske socialdemokratiske parti, som hidtil i den længste tid har samarbejdet med okkupationsmagten, anså nu tiden for at være inde til at tegne en dobbeltforsikring i Storbritannien og tage intim kontakt med den danske modstandsbevægelse for at sikre, at de ikke efter krigen skulle stå til ansvar for tidligere tyskvenlighed. Gennem en forbindelsesmand, Duckwitz, som var søfartseksperter hos dr. Best, byttedes informationer og advarsler. Dr. Best afslørede dagen for aktionen mod jøderne, og derved blev kun 477 jøder deporteret til Theresienstadt i stedet for 6.000. Socialdemokraten (Hans Hedtoft, Aa.S.) rapporterede til gengæld om sine forbindelser til modstandsbevægelsen og de allierede. Endog militære grupper inden for modstandsbevægelsen forsøgte lige før krigsafslutningen at tilbyde visse efterretninger i bytte mod, at tyskerne likviderede kommunistiske modstandsgrupper«.

Det må være givet, at hvis det under krigen var blevet kendt, at politikerne simpelthen byttede informationer med fjenden – altså optrådte som stikkere – ville de næppe have overlevet krigen.

Det kunne i dag være en historisk opgave, måske for historikere, eller måske bedre for kriminalpolitiet's bedrageriafdeling, at få afdækket Hoffmans udsagn og ikke mindst, hvilke informationer Hans Hedtoft og de militære grupper gav tyskerne mod at få slagtet os. Videre står der i *Okänd Armé*:

»Mod slutningen af krigen forekom styrkeforholdene inden for modstandsbevægelsen så betænkelige for nogle af officersfolkene, at de til og med indlod sig på underhåndsforhandlinger med okkupationsmagten for at få våben eller tysk hjælp til at knuse de kommunistiske modstandsgrupper«.

Modstandsbevægelsens ledelse anmodede England om at bombe Shellhuset med den begrundelse, at Gestapo, altså Karl Heinz Hoffmann, chefen for Gestapo i Danmark, lå inde med så vitale oplysninger, insider information, om personer, modstandsbevægelsens struktur og udrustning, at man frygtede, at en Gestapoaktion fuldstændigt ville kunne rive modstandsbevægelsen op. Derfor bad Frihedsrådet via SOE chefen Lippmann RAF om at bombe Shellhuset. De oplysninger, som Hoffmann besad, havde han ifølge eget udsagn fået fra danske politikere og officerer.

Hvis alle disse indicier – eller rettere anklager for angiveri og landsforræderi – viser sig at være rigtige, tyder alt på, at ansvaret for Shellhusets bombardement skal placeres hos dem, der gav de for Gestapo så værdifulde oplysninger.

Bombningen af Shellhuset og den medfølgende katastrofe på Den Franske Skole medførte, at over 200 mennesker – deriblandt 86 børn – omkom. Så længe man ikke har undersøgt og godtgjort, at mistanken og de mange indicier er uberettigede, hviler denne mistanke og disse indicier som en skygge over hele det danske folk. En af Danmarks mange skamstøtter.

VÅBEN TIL EFTERKRIGSOPGAVER

Ansvaret vil forhåbentlig en dag blive placeret, og efter min opfattelse må det ligge hos de samme personer, der stod for den skæve våbenfordeling: statsminister Buhl, officererne Hjalff og Schjødt-Eriksen.

Sidstnævnte var i en periode efter 9. april 1940 endog medlem af det danske nazistparti. Det var denne gruppe, der sammen med diverse personer gjorde ihærdige forsøg på, at få tyskerne til at udrydde »kommunistviniene«.

Derfor passer det også som fod i hose, at de københavnske sabotører skulle slagtes ved Brigadens landsætning, og som årene går, står det mere og mere klart, at der var tale om en kynisk beregnet plan. Brigaden i Sverige skulle udstyres, det kostede, og det betaltes derfor af danske firmaer. Herhjemme sikrede man et omfattende våbenkøb i Sverige. Det var i første omgang skibsreder A. P. Møller, der garanterede et lån på 3 millioner kr.

I august 1944 blev våben overført fra Sverige til danske depoter. Den danske kaptajn Schjødt-Eriksen stod for denne transport og

fordeling efter aftale med Frihedsrådet. Disse aftaler blev ikke overholdt. Protesten kostede Skou og Crone livet.

Senere mellem den 17. september 1944 og frem til december 1944 blev der overført en million stk. 9 mm ammunition fra Sverige til Danmark på samme konto.

Tabene

88 børn, 24 voksne, 9 allierede flyvere og 100 personer ved Shellhuset satte livet til! 5-6 allierede fly gik tabt. Totalt 221 menneskeliv!

Senere i marts-april 1945 overførtes nye våben og ammunition. Sammen med Brigaden og den danske hær var det samarbejds-politikernes og deres halehængs hensigt at bevare og forsvare det etablerede system. Det system, som havde svigtet.

Hvad vi og menigmand forventede af Brigaden var noget ganske andet. Vi regnede faktisk med, at man havde en hær bestående af 5.000 svært bevæbnede mænd, der i de eventuelle kampe ved Danmarks befrielse ville kæmpe skulder ved skulder med deres kammerater fra modstandsbevægelsen. Men politikernes hensigt var en anden.

BRIGADENS LANDSÆTNING

Den 1. maj 1945 sendte Buhl endnu en besked til Sverige via den svenske gesandt. Buhl ville være helt sikker på, at svenskerne havde forstået hans budskab: Svenskerne skulle overholde den indgåede aftale, nemlig, at Den Danske Brigade ikke måtte afgå til Danmark uden forudgående aftale med de danske politikere.

Den svenske gesandts formulering af dele af Buhls budskab var:

»Kommunismen skulle i høj grad miste udviklingsmuligheder, hvis den tyske okkupation ophørte uden kamp«.

I krigens sidste dage blev Bopas afdelinger fordelt med specialopgaver. Indsmigrende fortalte man, at netop vi var kampvante, vi havde lugtet krudtrøg. Bopa fik til opgave at sikre brohovedet for Brigadens landsætning, det kunne ske i åben kamp med tyske tropper. Denne landsætning var planlagt til at foregå i Helsin-

gør, som var særlig godt bevogtet af tyske tropper. Fra Kronborgs volde kunne tyskerne holde skansen uden de store problemer. Planen om Brigadens landsætning var tilrettelagt med det slet skjulte håb, at de københavnske sabotører blev slagtet. Det passede som fod i hose med Hærens og politikernes ønske om at udrydde kommunisterne og andre aktive sabotører, herunder også de borgerlige folk i Holger Danske, som egentlig ikke var så borgerlige endda.

Brandt, KK, Uffe og Ib drog på skift til Helsingør for at rekonoscere. Niels og jeg drog til Nivå. Uden at vi på nogen måde havde konfereret med hinanden, nægtede vi alle at begå selvmord på denne måde. Jeg gjorde det helt klart for Brandt, at han ikke skulle regne med, at jeg ville tage mod ordrer fra nogen dansk officer. Brandt foreslog nogle alternative landgangsmuligheder, f.eks. på Amager eller i Køge Bugt, men de øverste officerer afviste.

Det var de samme militære ledere, som udmærket kendte vore svagheder i åben kamp. De var vidende om vore militære fiaskoer på Tankstalle og i Brøndbyøster, men de havde ingen betænkeligheder, tværtimod ville de på den måde få løst et problem. Erlings afdeling fik en lige så umulig opgave, nemlig at nedkæmpe tyskernes største kaserne i det indre København. Holger Danske fik Ingeniørkasernen som »opgave«, men også de nægtede at lade sig slagte.

HJALFF-SAGEN

Mange år efter krigen, i 1960, kom den skæve våbenfordeling og mordene på Skou og Crone frem i dagens lys. Journalist Erik Nørgaard skrev i Information og dokumenterede i hele tre bøger forræderiet mod sabotørerne. Det ændrede totalt det billede, som historikerne dengang forsøgte at tegne af modstandsbevægelsen og samarbejdet med Hæren. Land og Folks chefredaktør Martin Nielsen, der selv havde gjort ophold i en af det tyske riges KZ-lejre, beskyldte med rette Hjalff og Schjødt- Eriksen for meddelagtighed i mord. Det endte med en injuriersag.

Men sagen fik løftet lidt af sløret for den skæve våbenfordeling. Endnu engang så vi domstolenes logren for den politiske magtelite. Den gik nærmest i en lige linje fra krigens år og til Hjalff-sagen. Dommeren brød de mest simple regler for en fair rettergang. Et retsmedlem havde notorisk været medlem af Nazistpartiet, og

vidner blev, når de var imod det etablerede system, afbrudt. Retsformanden blev stærkt kritiseret for sine forsøg på at begrænse vidneudsagn og tilsidesætte væsentlige spørgsmål.

Man lagde faktisk ikke skjul på, at dommen i realiteten var afsagt på forhånd.

Retshandlingen var en parodi, og chefredaktør Martin Nielsen forlod retsalen i vrede, inden dommen var afsagt, fordi retten ikke ville behandle nogle afgørende oplysninger, der fremkom i sidste øjeblik. Den gamle KZ-fange, der endnu var stærkt mærket af sit ophold i dødslejren, måtte endnu engang tage ophold i Vestre Fængsel, og Land og Folk fik en kæmpebøde.

Den skæve våbenfordeling er kun en flig af det forræderi, der blev begået mod det danske folk og modstandsbevægelsen.

Det er mit håb, at endnu flere sider af dobbeltspillet bliver afsløret, men det kræver, at nye historikere kommer til, samt ændrede forsknings- og bevillingsmetoder, og at arkiverne åbnes også for menigmand.